

RECENSION

Magnus Skog i *Odjuret*

Odjuret

Originaltitel Odjuret

Regi Martin Jern & Emil Larsson

Producenter Martin Jern & Emil Larsson

Manus Martin Jern & Emil Larsson

Foto David Grehn

Roller Magnus Skog, Sofie Karlsson, Stefan Söderberg, Emelie Sundelin, Rolf Jarl m fl.

Sverige 2011

Längd 1 tim 23 min

Censur Tillåten från 15 år

Distributör Novemberfilm

Tanken är god men resultatet haltar. En sydsvensk amatörvariant av västeuropeisk känslomässig klaustrofobi och alienation med Michael Haneke och Ulrich Seidl i bakhuvudet. Tristessen gnager på en grupp ungdomar på den skånska landsbygden. De styrketränar, käkar steroider, smugglar vin till underåriga, bär på lika mycket sexuell frustration som ekonomisk oro. Det måste uppenbarligen slå slint i huvudet på någon av dessa instabila människor. Det gör det med råge.

Martin Jern och Emil Larsson tillhör Skåne-filmarna Sorgenfri Entertainment som även ligger bakom bland annat *Fjorton suger* (2004). Den ville vara en svensk *Kids* (1996) komplett med tonårsdepraverande, klassförvirring och generationskrockar.

Odjuret är däremot inspirerad av en verklig händelse, nämligen

dubbelmordet på två tonårsflickor som ägde rum på Hallandsåsen utanför Båstad vintern 2004. Även i detta verkliga fall låg två yngre män från arbetarklassen bakom dådet. Martin Jern och Emil Larsson, som både regisserat och skrivit manus, vill utreda mekanismerna bakom våld, mord och ondska. Vi får följa fyra karaktärer i 20-årsåldern. Kim har ett brottsligt förflutet men vill komma in på den lagliga banan igen, Jesper är pank och försöker livnära sig på internet-livesex, Susanne vill bli poledancer och Ylva har frireligiösa föräldrar men lever i synd eftersom hon gömmer undan en erotisk kortlek. När allas vägar korsas går det inte riktigt som någon har tänkt sig.

Som i filmskaparnas tidigare alster var intentionen även med *Odjuret* att hitta oetablerade skådespelare som hade en relation till det liv de gestaltar i filmen. Den tanken är också god, men förtas eftersom prestationerna är löjväckande svajiga. Subtilitet är inte heller Jern och Larssons starka sida. Vid ett tillfälle går Kim och skriker "jag vill ha min tjej, jag vill ha mitt jobb, jag vill ha ett hus" med en spritflaska i handen. Det är en av många övertydigheter som antingen beror på att publiken underskattas å det grövsta eller att filmarna minsann får sätta sig i manusskrivar-skolbänken ett tag till. Personernas känslolägen står med fetstil i pannan på dem. Nicolai Schröders tossiga pastor är också ett prov på skamlöst överspel som får baken att skruva sig lite extra i biostolen.

Odjurets eftertexter av animatörerna Varelsen är ruskigt snygga och ironiskt nog filmens största behållning. Tänk om filmen själv hade haft samma intensitet och kreativitet. Jag kan inte låta bli att känna mig snuvad på konfekten när det jag minns starkast är smatrande ögonblicksbilder rullandes vid sidan om de medverkande i långfilmen jag precis har sett.

Fredrik Söderlund